

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Traducerea și permisiunea de republicare au fost oferite sub autoritatea Direcției Generale Agent Guvernamental, Ministerul Justiției al Republicii Moldova (justice.gov.md). Permisuniunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

The present text and the authorisation to republish were granted under the authority of the Governmental Agent's General Department from the Ministry of Justice of the Republic of Moldova (justice.gov.md). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Direction générale de l'Agent gouvernemental du Ministère de la Justice de la République de Moldova (justice.gov.md). L'autorisation de republier cette traduction a été accordée dans le seul but de son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

SECȚIA A PATRA

CAUZA PARNOV C. MOLDOVEI

(Cererea nr. 35208/06)

HOTĂRÎRE

STRASBOURG

13 iulie 2010

DEFINITIVĂ
la 13 septembrie 2010
potrivit articolului 44 § 2 (b) din Convenție

Poate fi obiectul revizuirii editoriale, inclusiv în ce privește traducerea.

În cauza Parnov c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a Patra), statuînd într-o cameră constituită din:

Nicolas Bratza, *Președinte*,

Lech Garlicki,

Giovanni Bonello,

Ljiljana Mijović,

Ján Šikuta,

Mihai Poalelungi,

Nebojša Vučinić, *Judecători*,

și Lawrence Early, *Grefierul Secției*,

Deliberînd în secret la 22 iunie 2010,

Pronunță următoarea hotărîre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. Cauza a fost inițiată prin cererea (nr. 35208/06) depusă împotriva Republicii Moldova la Curtea Europeană a Drepturilor Omului potrivit articolului 34 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”), de cetățeanul Republicii Moldova dl Vladimir Parnov („reclamantul”) la 8 august 2006.

2. Reclamantul a fost reprezentat de dl D. Toma, avocat cu practică în Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de Agentul său, dl V. Grosu.

3. Reclamantul a pretins, în particular, că el a fost supus unui tratament brutal din partea poliției și că autoritățile, cu încălcarea Articolului 3 din Convenție, au omis să desfășoare o investigație adecvată a incidentului. De asemenea, el s-a plîns potrivit articolului 13 din Convenție.

4. Cererea a fost repartizată Secțiunii a Patra a Curții. La 13 iulie 2009, Președintele Secțiunii a decis să comunice cererea Guvernului. În temeiul dispozițiilor articolului 29 § 3 din Convenție, s-a decis examinarea fondului cererii concomitent cu admisibilitatea acesteia.

5. Reclamantul și Guvernul au prezentat observații scrise (Regula 59 § 1).

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

6. Reclamantul, dl Vladimir Parnov, este cetățean al Republicii Moldova, născut în 1986, și locuiește în Chișinău. La momentul evenimentelor, el lucra în calitate de paznic într-o cafenea din Chișinău.

7. Potrivit reclamantului, la 22 martie 2005, în timp ce el se plimba pe stradă, patru persoane sau apropiat de dînsul. Aceștia i-au oferit un pachet, al cărui conținut era necunoscut. În acel moment, două persoane îmbrăcate în civil au strigat: "Poliția, nu mișcați". Toate persoanele, inclusiv reclamantul, au început să fugă. Potrivit reclamantului, el nu era convins că persoana care îl urmărea era colaborator de poliție. După ce a fost urmărit circa la șapte sute de metri, în apropierea casei sale, reclamantul s-a împiedicat și a fost reținut de colaboratorul de poliție care îl urmărea. Reclamantul a fost doborât la pămînt și pistolul cu gaze lacrimogene, pe care îl poseda în virtutea serviciului său, i-a fost scos din toc. Colaboratorul de poliție l-a atacat violent și apoi a chemat alți colaboratori de poliție la fața locului. Ulterior, cîțiva trecători și cumnatul reclamantului s-au apropiat și l-au oprit pe colaboratorul de poliție care lovea reclamantul, și l-au forțat să-l elibereze pe acesta. Reclamantul și cumnatul său au fost încătușați și duși la comisariatul de poliție. Primul a fost reținut, fiindu-i imputat faptul că împreună cu cel din urmă au opus rezistență la momentul reținerii.

8. Reclamantul a susținut că el a fost maltratat în automobil pe drum spre comisariatul de poliție și la comisariatul de poliție de cîțiva colaboratori. În special, el a fost lovit cu pumnii și picioarele, și a fost lovit la cap și alte părți ale corpului cu o sticlă de plastic umplută cu apă. Capul i-a fost izbit de pereți, podea și mobilă.

9. Potrivit Guvernului, în timp ce era urmărit, reclamantul a efectuat o tragere din pistol în direcția colaboratorului de poliție și apoi a opus rezistență la reținere. Guvernul a contestat alegațiile reclamantului cu privire la careva maltratări după reținere și a susținut că toate leziunile acestuia au fost un rezultat al rezistenței opuse la reținere.

10. La 23 martie 2005, reclamantul a fost dus în fața instanței judecătorești și acuzat de comiterea contravenției administrative prin opunere de rezistență la reținere. El a declarat în cadrul procesului precum că a tras în direcția colaboratorului de poliție din pistolul său cu gaze lacrimogene. La aceeași dată, el a fost considerat vinovat de efectuarea împușcăturii din pistolul cu gaze lacrimogene în direcția colaboratorului de poliție, care l-a urmărit, și sancționat cu arest administrativ pe termen de cinci zile. În ziua următoare, Curtea de Apel Chișinău a admis recursul reclamantului și a modificat sancțiunea aplicată cu amenda în mărime de 180 lei moldovenești (MDL).

11. La 23 martie 2005, colaboratorul de poliție care l-a reținut pe reclamant a depus o plîngere împotriva reclamantului invocînd că acesta din urmă ar fi tras în direcția sa dintr-un pistol cu gaze lacrimogene. La aceeași dată, polițistul a fost supus unei examinări medico-legale, conform căreia el avea excoriații și hematom la genunchi, palme și coate. Leziunile au fost calificate ca fiind "leziuni ușoare", care necesitau de la șase la douăzeci și unu zile de îngrijire medicală. În cele din urmă, plîngerea respectivă a fost respinsă la 20 mai 2005, pe motiv că reclamantul a fost deja sancționat pentru aceeași faptă în cadrul procedurii administrative care s-a încheiat cu hotărîrea Curții de Apel Chișinău din 23 martie 2005.

12. La 23 martie 2005, reclamantul a fost vizitat în detenție de către un procuror. El sa plîns că a suferit maltratări din partea colaboratorilor de poliție și procurorul a dispus o examinare medico-legală a leziunilor reclamantului. Această examinare a fost efectuată la 31 martie 2005. Între timp, reclamantul a fost eliberat din detenție la 24 martie 2005 și a fost examinat de medici, care l-au diagnosticat cu - fractura osului cranian, contuzie cerebrală de gradul I, otită medie acută perforativă posttraumatică a urechii drepte și contuzia țesuturilor moi ale capului și feței. La 30 martie 2005, reclamantul a suferit o intervenție chirurgicală pentru remedierea rupturii membranei timpanului.

13. La 31 martie 2005, reclamantul a fost examinat de un medic legist care a constatat că el a suferit o perforație a timpanului drept și o traumă craneo-cerebrală de gradul întâi. Medicul a concluzionat că leziunile au fost cauzate prin contact cu un obiect contondent cu suprafață limitată, posibil în circumstanțele descrise de reclamant, calificîndu-se drept "leziuni ușoare", care necesitau de la șase la douăzeci și unu zile de îngrijiri medicale.

14. La 19 mai 2005, Procuratura sectorului Rîșcani a respins plîngerea reclamantului privind rele-tratamente. Motivele de respingere a plîngerii au constituit declarațiile colaboratorilor de poliție în privința cărora s-a plîns reclamantul. Conform acestor declarații reclamantul a opus rezistență la reținere și a tras în direcția unuia dintre aceștia dintr-un pistol cu gaze lacrimogene. Potrivit colaboratorilor de poliție, ei au fost impuși să aplice forța cu scopul reținerii și imobilizării reclamantului și toate leziunile sale au rezultat din acest fapt. Reclamantul a susținut că el a fost maltratată în momentul reținerii, în automobil și la comisariatul de poliție. De asemenea, el a negat că s-ar fi înfruntat cu colaboratorii de poliție și că ar fi tras din armă în direcția lor. El a susținut că mărturiile sale, făcute în cadrul procedurii administrative, precum că ar fi tras în direcția unuia din colaboratori de poliție au fost obținute prin constrîngere. Procuratura a audiat cîțiva martori care au văzut reclamantul imobilizat la pămînt de către un colaborator de poliție și ulterior eliberat după intervenția din partea mai multor persoane. Unii martori au declarat că au auzit un foc de arma. Doar unul dintre martori a afirmat că l-a văzut pe reclamant împușcînd spre

colaboratorul de poliție. Nimeni nu a văzut ca reclamantul să lupte cu colaboratorul care efectua reținerea.

15. Reclamantul a atacat în fața judecătorului de instrucție. decizia sus-menționată. El a contestat constatările Procuraturii și a reiterat plîngerile sale despre maltratare în custodia poliției. Cu toate acestea, la 18 aprilie 2006, în urma unei audieri publice, judecătorul de instrucție din Judecătoria sectorului Rîșcani a respins recursul reclamantului ca neîntemeiat.

16. La 8 februarie 2007, Judecătoria sectorului Rîșcani a achitat reclamantul în cadrul procesului penal de bază, desfășurat împotriva sa, cu privire la deținerea și vânzarea de marijuana. Instanța a respins, *inter alia*, acuzațiile privind împușcătura de pistol pretinsă a fi realizată de reclamant în direcția colaboratorului de poliție care efectua reținerea, pe motivele lipsei de consistență în declarațiile martorilor cu privire la acel fapt. De asemenea, instanța a considerat că nu a existat nici o probă precum că pachetul de marijuana a aparținut reclamantului și că el ar fi avut intenția să-l vîndă.

II. DREPT INTERN PERTINENT

17. Legea cu privire la poliție din 18 decembrie 1990 prevede:

“Articolul 14. Condițiile și limitele aplicării forței, mijloacelor speciale și a armei de foc

Poliția are dreptul să aplice forța fizică, mijloacele speciale și arma de foc în cazurile și în modul prevăzute de prezenta lege. Aplicarea forței, mijloacelor speciale sau a armei de foc trebuie să fie precedată de un avertisment privind intenția recurgerii la ele cu acordarea unui timp suficient pentru reacția de răspuns, cu excepția cazurilor în care tergiversarea aplicării forței fizice ... generează un pericol direct pentru viața și sănătatea cetățenilor și a colaboratorilor poliției, poate conduce la alte urmări grave.

...

În toate cazurile cînd aplicarea forței nu poate fi evitată, colaboratorii poliției sînt datori să se străduiască să aducă o daună cît mai mică sănătății, onoarei, demnității și bunurilor cetățenilor, de asemenea să asigure acordarea asistenței medicale victimelor.

În cazul rănirii sau decedării cetățenilor ca urmare a aplicării forței fizice ... colaboratorul poliției este dator să comunice despre aceasta șefului său direct, pentru ca acesta să-l înștiințeze pe procuro.

Depășirea de către colaboratorii poliției a atribuțiilor lor în ceea ce privește aplicarea forței ... atrage după sine răspunderea prevăzută de lege.

Articolul 15. Aplicarea forței fizice

Colaboratorii poliției aplică forța fizică, inclusiv procedee speciale de luptă, pentru curmarea infracțiunilor, pentru înfrîngerea rezistenței opuse cerințelor legale, dacă metodele nonviolente nu asigură îndeplinirea obligațiilor ce le revin.”

ÎN DREPT

18. Reclamantul s-a plîns potrivit Articolului 3 din Convenție de faptul că a fost maltratată de către poliție în timpul reținerii și detenției sale în comisariatul de poliție. De asemenea, el s-a plîns de omisiunea autorităților naționale de a investiga în modul corespunzător plîngerile sale privind maltratarea. Articolul 3 din Convenție prevede următoarele:

“Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

19. Reclamantul a pledat precum că el nu a beneficiat de remedii efective care i-ar fi permis să pretindă compensații pentru maltratarea la care a fost supus și a pretins încălcarea Articolului 13, care prevede că:

“Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale”

I. ADMISIBILITATEA PLÎNGERILOR

20. Curtea consideră că plîngerile reclamantului în temeiul Articolelor 3 și 13 din Convenție ridică chestiuni care sînt suficient de serioase încît aprecierea lor depinde de examinarea fondului, și alte temeuri pentru a le declara inadmisibile nu au fost stabilite. Din aceste motive, Curtea declară plîngerile admisibile. În conformitate cu decizia sa de a aplica Articolul 29 § 3 din Convenție (a se vedea mai sus § 4), Curtea va examina imediat fondul acestor plîngeri.

II. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 3 DIN CONVENȚIE

A. Susținerile părților

1. Cu privire la pretinsa maltratare

21. Reclamantul a afirmat că el nu a fost supus unui control medical la momentul intrării în comisariatul de poliție și precum că a fost maltratată de către doi colaboratori de poliție. El a contestat afirmația Guvernului că toate leziunile de pe corpul său au fost cauzate în timpul reținerii sale. Cu toate acestea, el a susținut că, chiar și presupunînd că lucrurile s-ar fi petrecut astfel, forța aplicată de către poliție a fost una excesivă. În plus, colaboratorii de poliție erau îmbrăcați în civil, fapt ce făcea dificilă constatarea identității lor. De asemenea, reclamantul a contestat afirmațiile Guvernului precum că el a tras un foc din pistolul său în direcția colaboratorului de poliție care îl urmărea. El a susținut că colaboratorul de poliție a tras din armă după ce acesta i-a luat-o. În cele din urmă, reclamantul a contestat opinia Guvernului privind capacitățile sale în

domeniul artelor marțiale și a susținut, *inter alia*, că el a practicat judo doar pentru o perioadă scurtă de timp, în copilărie, și dînsului nu i-au fost acordate careva grade de calificare în acest sens.

22. Guvernul nu a contestat faptul că leziunile de pe corpul reclamantului au fost cauzate de către poliție. Cu toate acestea, Guvernul a subliniat că acțiunile colaboratorilor de poliție care efectuau reținerea au fost justificate de circumstanțele cauzei, deoarece reclamantul a folosit o armă de foc și a opus rezistență la reținere. În opinia Guvernului, gravitatea situației a fost dovedită de leziunile constatate mai tîrziu pe corpul unuia dintre colaboratorii de poliție care efectua reținerea. De asemenea, Guvernul a subliniat că reclamantul era periculos, deoarece el practicase judo și utilizarea forței împotriva sa de către colaboratorul de poliție, care l-a reținut, a constituit ultima cale la care se putea recurge pentru a neutraliza și reține reclamantul. În plus, leziunile cauzate reclamantului au constituit vătămări ușoare, exact ca și leziunile primite de către unul dintre colaboratorii de poliție, care l-au reținut, dovedind că tratamentul violent nu a ajuns acel nivel de gravitate pentru a constitui o încălcare a Articolului 3 din Convenție. În cele din urmă, Guvernul a susținut că, în fața autorităților naționale, reclamantul a dat dovadă de un comportament dezinteresat față de desfășurarea procedurii vizavi de maltratarea sa, deoarece el a contestat refuzul procurorului de a nu porni urmărirea penală doar după opt luni, în pofida faptului că a fost informat imediat despre adoptarea rezoluției.

2. Cu privire la pretinsul caracter inadecvat al investigației

23. Reclamantul a susținut că în timp ce la 23 martie 2005, un procuror a dispus efectuarea unui raport de examinare medico-legală, instituția publică competentă medico-legală nu a efectuat examinarea decît la 31 martie 2005, astfel contribuind în timp pentru dispariția urmelor violenței. Reclamantul a contestat afirmația Guvernului precum că ar fi fost pasiv vizavi de plîngerea sa și a susținut că a aflat despre rezoluția din 19 mai 2005 doar în decembrie 2005. Potrivit reclamantului, investigația efectuată de autoritățile Statului reclamat privind afirmațiile sale de maltratare a fost neefectivă.

24. Guvernul a susținut că, în recursul său împotriva rezoluției din 19 mai 2005, reclamantul a omis să invoce careva detalii cu privire la deficiențele investigației. În consecință, în absența unor astfel de motive expuse detaliat, instanța a fost în drept să respingă recursul reclamantului și a menținut rezoluția emisă de Procuratură.

B. Aprecierea Curții

1. Cu privire la pretinsa maltratare

25. După cum Curtea a menționat cu mai multe ocazii, Articolul 3 are menirea de a ocroti una dintre cele mai fundamentale valori ale societății

democratice. Chiar și în cele mai dificile circumstanțe, precum sînt lupta contra terorismului și crimei organizate, Convenția interzice în termeni absoluți tortura și tratamentele sau pedepsele inumane și degradante. Spre deosebire de cele mai multe dintre normele materiale ale Convenției și ale Protocoalelor nr. 1 și nr. 4, Articolul 3 nu conține nici o prevedere de excepție și nici o derogare de la acesta nu este admisibilă potrivit Articolului 15 § 2, chiar și în cazul unei situații excepționale care amenință viața unei națiuni (a se vedea *Selmouni v. Franța* [GC], nr. 25803/94, § 95, ECHR 1999-V, și *Assenov și alții v. Bulgaria*, 28 octombrie 1998, § 93, *Reports of Judgments and Decisions* 1998-VIII).

26. Cînd o persoană este vătămată în timpul detenției sau aflîndu-se în alt mod sub controlul poliției, orice astfel de vătămare va crea o prezumție puternică că persoana a fost supusă maltratărilor (a se vedea *Bursuc v. România*, nr. 42066/98, § 80, 12 octombrie 2004). Este în sarcina statului de a prezenta o explicație plauzibilă a faptului cum au fost cauzate vătămarile, iar dacă nu se reușește acest fapt, o problemă clară apare potrivit Articolului 3 din Convenție (a se vedea *Selmouni*, citat mai sus, § 87).

27. În aprecierea probelor, Curtea în general a aplicat standardul de probațiune “în afara oricărui dubiu rezonabil” (a se vedea *Irlanda v. Regatul Unit*, 18 ianuarie 1978, § 161, Seria A nr. 25). Totuși, astfel de probatoriu poate să reiasă din coexistența unor concluzii suficient de puternice, clare și concordante sau din prezumții faptice similare, care nu pot fi răsturnate. Cînd evenimentele disputate se află, în întregime sau în mare parte, în cunoștința exclusivă a autorităților, cum este cazul persoanelor aflate sub controlul lor în detenție, vor apărea prezumții faptice puternice cu privire la vătămarile apărute în timpul acestei detenții. Într-adevăr, sarcina probării poate fi lăsată pe seama autorităților de a prezenta o explicație satisfăcătoare și convingătoare (a se vedea *Salman v. Turcia* [GC], nr. 21986/93, § 100, ECHR 2000-VII).

28. Curtea reiterează faptul că, în ceea ce privește o persoană privată de libertate, recurgerea la forța fizică care nu era strict necesară, reieșind din propria conduită a individului, diminuează demnitatea umană și, în principiu, este o violare a dreptului proclamat în Articolul 3 (a se vedea *Ribitsch v. Austria*, 4 decembrie 1995, § 38, Seria A nr. 336). Mai mult, utilizarea forței în contextul unei rețineri, chiar dacă aceasta provoacă leziuni, poate rămîne în afara aplicabilității Articolului 3, în special în circumstanțele care rezultă din propriu comportament al reclamantului (a se vedea *Berliński v. Polonia*, nr. 27715/95 și 30209/96, § 64, 20 iunie 2002). În acest sens, Curtea notează că determinarea momentului provocării leziunilor și intensitatea rezistenței reclamantului la reținere constituie o chestiune disputată de părți. Potrivit reclamantului, el doar a fugit de la fața locului și a fost maltratată în timpul reținerii, în automobil și la comisariatul de poliție. Potrivit Guvernului, reclamantul a fugit, a tras din pistol cu gaze lacrimogene în direcția unui colaborator al poliției și apoi a luptat cu acesta

din urmă în timpul reținerii; toate leziunile au fost provocate în luptă cu colaboratorul de poliție.

29. Curtea remarcă în primul rând faptul, că nu a existat vreun moment când, în cadrul procedurilor naționale să fi fost stabilit în mod clar că reclamantul a luptat cu colaboratorul de poliție în timpul opunerii la reținere după ce urmărirea sa a luat sfârșit. Când la 23 martie 2005, reclamantul a fost sancționat contravențional pentru opunere de rezistență la reținere, Judecătoria sectorului Rîșcani a constatat doar faptul că reclamantul a tras în direcția unui colaborator al poliției din cu pistolul cu gaze lacrimogene (a se vedea mai sus paragraful 10). Reclamantul nu a fost considerat vinovat de faptul că ar fi luptat și/sau vătămat colaboratorul de poliție, care l-a reținut, necătînd la prezența de excoriațiilor și a hematoame de pe palmele, coatele și genunchii acelui colaborator. În plus, în cadrul procedurilor naționale privind pretinsa maltratare a reclamantului, nici unul dintre martori nu a fost în stare să confirme versiunea poliției precum că reclamantul a luptat după reținere cu colaboratorul poliției care îl urmărea. Ulterior, în procesul penal derulat împotriva reclamantului, când Judecătoria sectorului Rîșcani a achitat reclamantul, instanța s-a îndoit chiar și cu referire la faptul că anume reclamantul a fost acela care a tras din pistolul său. (a se vedea mai sus paragraful 16) Prin urmare, Curtea a consideră că nu i-au fost prezentate probe suficiente pentru a concluziona faptul că intensitatea rezistenței opuse de reclamant a fost de așa natură încît să justifice utilizarea unei asemenea forțe de către colaboratorul, care a efectuat reținerea, și să cauzeze reclamantului leziuni care depășesc pe cele inevitabile în procesul reținerii și doborîrii la pămînt. În special, Curtea este preocupată de natura uneia dintre leziunile de pe corpul reclamantului, și anume timpanul perforat. Curtea nu poate să nu observe că vătămări similare sînt caracteristice maltratării în majoritatea cauzelor împotriva Republicii Moldova, în care a fost constatată o încălcare a Articolului 3 și că, în toate cauzele vătămarea corespundea cu plîngerile conform cărora reclamantii au fost palmuiți peste urechi (a se vedea *Corsacov v. Moldova*, nr. 18944/02, § 61, 4 aprilie 2006; *Pruneanu v. Moldova*, nr. 6888/03, § 53, 16 ianuarie 2007; *Colibaba v. Moldova*, nr. 29089/06, § 18, 23 octombrie 2007; *Breabin v. Moldova*, nr. 12544/08, § 11, 7 aprilie 2009; și *Gurgurov v. Moldova*, nr. 7045/08, §§ 23 și 41, 16 iunie 2009). Este regretabil faptul că autoritățile naționale nu au încercat să ofere o explicație cu referire la cauza acestei leziuni de pe corpul reclamantului, precum și cu privire la faptul dacă o asemenea vătămare era compatibilă cu tehnicile utilizate de poliția moldovenească la momentul reținerii și imobilizării indivizilor recalcitranți.

30. În lumina celor de mai sus, Curtea nu este convinsă că toate leziunile de pe corpul reclamantului au fost provocate în timpul reținerii și precum că acestea s-au datorat intensității rezistenței sale. Cu toate acestea, chiar dacă s-ar admite că lucrurile s-au întîmplat astfel, Curtea notează că la sosirea în comisariatul de poliție, reclamantul nu a fost supus unui examen medical pînă

a fi luat în custodie. O asemenea examinare ar fi fost potrivită, în special avînd în vedere faptul că se pretinde că reclamantul ar fi luptat cu un colaborator de politie. Acest lucru nu numai că ar asigura faptul că starea de sănătate a persoanei este potrivită pentru a o interogare în custodia poliției, dar și ar permite Guvernului reclamat să se elibereze de sarcina sa de a oferi o explicație plauzibilă pentru aceste leziuni. În legătură cu acest fapt, Curtea notează că un examen medical, împreună cu dreptul la un avocat și dreptul de a informa un terț cu privire la detenție, constituie garanții fundamentale împotriva relexelor tratamente aplicate persoanelor deținute, care trebuie să se aplice chiar de la începutul privării de libertate (a se vedea al 2-lea Raport General al Comitetului European pentru Prevenirea Torturii, CPT/Inf/E (2002) 1 - Rev. 2006, § 36) (a se vedea *Türkan v. Turkey*, nr. 33086/04, § 42, 18 septembrie 2008).

31. În aceste circumstanțe, și avînd în vedere sarcina impusă Guvernului de a prezenta o explicație plauzibilă pentru leziunile cauzate unei persoane aflate în custodie, Curtea conchide că Guvernul nu au demonstrat în mod satisfăcător că toate vătămările reclamantului au fost cauzate altfel decît prin rele tratamente cît acesta s-a aflat în custodia poliției. În consecință, a fost încălcat Articolul 3 din Convenție prin faptul că reclamantul a fost supus unui tratament inuman și degradant.

2. Cu privire la pretinsul caracter inadecvat al investigației

32. Curtea reamintește, atunci cînd o persoană face o declarație credibilă precum că, aflîndu-se în custodia poliției sau altor agenți similari ai statului, a suferit un tratament cu încălcarea Articolului 3, norma respectivă, luată în conexiune cu obligația generală a statelor conform Articolului 1 din Convenție de a garanta “oricărei persoane aflate sub jurisdicția lor drepturile și libertățile definite...” în Convenție, implică necesitatea unei investigații oficiale eficiente. Cum este în cazul investigației desfășurate în sensul Articolului 2, o astfel de anchetă trebuie să fie capabilă să conducă la identificarea și pedepsirea celor vinovați. În caz contrar, interdicția legală și principală a torturii și tratamentelor sau pedepselor inumane și degradante, necătînd la importanța sa fundamentală, ar fi ineficientă în practică și, în unele cazuri, ar exista posibilitatea pentru agenții statului să încalce drepturile persoanelor aflate sub controlul lor, cu o responsabilitate potențială (a se vedea, printre alte imperative, *Labita v. Italia* [MC], nr. 26772/95, § 131, ECHR 2000-IV).

33. Investigația alegaților temeinice cu privire la maltratare urmează a fi minuțioasă. Acesta înseamnă că autoritățile, mereu, urmează să întreprindă măsuri pentru a constata ce s-a întîmplat în fapt și nu ar trebui să se bazeze pe concluzii pripite și nefondate în adoptarea deciziilor sale în vederea încetării investigațiilor (a se vedea *Assenov and others*, citată anterior, § 103). Autoritățile trebuie să efectueze toate măsurile rezonabile și disponibile pentru a obține dovezi cu privire la evenimente, inclusiv, *inter*

alia, declarațiile martorilor oculari și constatări medico-legale (a se vedea *Tanrikulu v. Turcia* [GC], nr. 23763/94, § 104, ECHR 1999-IV, și *Gül v. Turcia*, nr. 22676/93, § 89, 14 decembrie 2000). Orice deficiență a investigației care subminează capacitatea de a stabili sursa leziunilor corporale sau identitatea persoanelor responsabile, riscă să nu corespundă acestui standard.

34. Curtea constată o serie de deficiențe grave ale investigației realizate de către autoritățile naționale. În primul rând, necătînd la afirmațiile expuse de autorități precum că leziunile i-au fost cauzate reclamantului înaintea plasării acestuia în detenție, la sosirea în comisariatul de poliție, acestuia nu i-a fost acordată o asistență medicală. La 23 martie 2005, procurorul a dispus efectuarea unui examen medico-legal, care nu a fost realizat decît la 31 martie 2005, ceea ce constituie mai mult de o săptămînă după pretinsa maltratare. Autoritățile nu au furnizat nici o explicație pentru acest lapsus în timp, perioadă în care unele urme de violență de pe corpul reclamantului puteau să dispară. În schimb, Curtea notează că unul dintre colaboratorii de poliție a reușit să fie supus unei examinări medico-legale imediat după ce a cerut efectuarea acesteia (a se vedea mai sus paragraful 11). Mai mult, aparent autoritățile au acceptat fără rezerve versiunea faptelor prezentate de către colaboratorii de poliție care au efectuat reținerea. Autoritățile nu au verificat dacă teoretic era posibil ca colaboratorul de poliție să continue urmărirea și reținerea reclamantului după ce ar fi fost împușcat dintr-un pistol cu gaze lacrimogene. De asemenea, acestea au acceptat prea ușor susținerile poliției, conform cărora reclamantul a luptat cu colaboratorul de poliție după ce a fost reținut, necătînd la lipsa unor declarații în acest sens ale martorilor interogați. Autoritățile nu au atras atenție asupra chestiunii privind natura leziunii de la urechea reclamantului și nu s-a oferit nici un răspuns cu privire la faptul dacă era posibil ca reclamantul să obțină o astfel de vătămare altfel decît prin cauzarea lor în mod deliberat.

35. În lumina deficiențelor grave la care s-a făcut referință mai sus, Curtea consideră că autoritățile naționale nu și-au realizat obligația de a investiga plîngerile reclamantului cu privire la maltratare. Respectiv, Articolul 3 din Convenție a fost încălcat și sub acest aspect.

III. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 13 DIN CONVENȚIE

36. Reclamantul a susținut că, în rezultatul ineficienței investigației cu privire la alegațiile sale de maltratare, el nu a avut remedii efective prin intermediul cărora să pretindă compensații pentru maltratarea la care a fost supus.

37. Guvernul nu a fost de acord și a susținut că reclamantul ar fi putut formula acțiuni civile și solicita compensații.

38. Curtea consideră că datorită caracterului inadecvat al investigației privind plîngerea reclamantului împotriva colaboratorilor de poliție care l-au

maltratat, o acțiune civilă bazată pe aceleași fapte și alegații nu ar fi avut nici o perspectivă de succes (a se vedea, printre altele, *Corsacov*, citat mai sus, §§ 81 și 82; *Pruneanu*, citat mai sus, § 70; *Breabin*, citat mai sus, § 59; și *Gurgurov*, citat mai sus, § 73). În consecință, Curtea se consideră neconvinsă că au existat remedii efective, care i-ar fi dat posibilitatea reclamantului să-și revendice compensații pentru maltratarea suferită aflându-se sub controlul poliției. Prin urmare, a existat o încălcare a Articolului 13 luat în conexiune cu Articolul 3 din Convenție.

IV. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

39. Articolul 41 din Convenție prevede:

“Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu material

40. Reclamantul a pretins 87 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu material, suma reprezentând cheltuielile sale pentru tratamentul vătămarilor suferite la 22 martie 2005. Acesta a prezentat copii ale chitanțelor privind această sumă. De asemenea, el a susținut că în realitate suma era cu mult mai mare, dar nu dispunea de chitanțe pentru a dovedi acest fapt.

41. Guvernul a susținut că reclamantul nu era îndreptățit de a primi careva compensații, deoarece el nu a fost supus maltratărilor.

42. Curtea consideră că există o legătură causală dintre violarea constatată și prejudiciul material pretins; prin urmare, acordă întreaga sumă solicitată cu titlu de prejudiciu material.

B. Prejudiciu moral

43. Reclamantul a pretins 20 000 euro cu titlu de prejudiciu moral, argumentând că în rezultatul maltratărilor el încă mai avea probleme cu auzul la urechea dreaptă. El a suferit dureri de cap și insomnie o lungă perioadă de timp și încă era amenințat de colaboratorii de poliție. El și-a pierdut încrederea în autoritățile publice și a avut probleme în viața personală. A fost necesară o lungă perioadă de timp pentru recuperarea sănătății sale și integrarea în viața socială.

44. Guvernul nu a fost de acord și a menționat că suma pretinsă este excesivă în lumina jurisprudenței similare a Curții.

45. Având în vedere violările constatate mai sus și gravitatea lor, Curtea consideră că în speță este justificată acordarea unei sume pentru prejudiciul moral. Apreciind pe principii echitabile, Curtea îi acordă 9 000 euro.

C. Costuri și cheltuieli

46. De asemenea, reclamantul a pretins 2 550 euro pentru costuri și cheltuieli suportate în fața Curții și a furnizat informație detaliată cu privire la plăți.

47. Guvernul a contestat această sumă și a argumentat că era excesivă și nefondată.

48. Curtea oferă 800 euro cu titlu de costuri și cheltuieli.

D. Penalități

49. Curtea consideră oportun ca penalitatea de întârziere să fie bazată pe rata limită a dobânzii Băncii Centrale Europene, căreia urmează să i se adauge trei procente.

DIN ACESTE CONSIDERENTE, CURTEA ÎN UNANIMITATE

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a Articolului 3 din Convenție din cauza tratamentului aplicat reclamantului;
3. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a Articolului 3 din Convenție cu privire la omisiunea de a efectua o investigație efectivă în privința plîngerilor reclamantului referitoare la maltratare de către poliție;
4. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a Articolului 13 din Convenție din cauza lipsei unor remedii efective cu privire la maltratarea de care s-a plîns;
5. *Hotărăște*
 - (a) că Statul reclamat trebuie să achite reclamantului în decurs de trei luni de la data la care hotărîrea va deveni definitivă în conformitate cu prevederile articolului 44 § 2 din Convenție, 87 EUR (optzeci și șapte euro) cu titlu de prejudiciu material; 9 000 EUR (nouă mii euro) cu titlu de prejudiciu moral și 800 EUR (opt sute euro) cu titlu de costuri și cheltuieli, sumele care urmează a fi convertite în moneda națională a Statului reclamat la rata de schimb aplicabilă la data achitării, plus orice taxă care poate fi aplicată;
 - (b) că din momentul expirării celor trei luni menționate mai sus pînă la data executării se va achita o rată simplă a dobânzii la sumele de mai sus,

egală cu rata minimă de împrumut a Băncii Centrale Europene pentru perioada de întârziere plus trei procente;

6. *Respinge* restul pretențiilor reclamantului de satisfacție echitabilă.

Întocmită în limba engleză și notificată în scris la 13 iulie 2010, potrivit Regulii 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Lawrence Early
Grefier

Nicolas Bratza
Președinte